

ကျေးဇူးကြီးပေးတဲ့ ဒယ်ဒီ

ခေါင်းစဉ်က တစ်မျိုးကြီးပဲနော်၊ အနောက်တိုင်း ဆန်လိုက်တာလို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ကျွန်မ သိတတ်စရာလွယ်ကူတည်းက ဖေဖေ ကသူ့ကို ဒယ်ဒီ လို့ ဘဲခေါ်ခိုင်းလို့ နှုတ်ကျိုးနေတာနဲ့ စာရေးတော့လဲ ဒီအတိုင်းဘဲရေးလိုက်မိတာပါ။ ဒယ်ဒီ ရဲ့ မေတ္တာဟာ ကျွန်မ အပေါ်သိပ်ပြီး ကြီးမားလွန်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရပါဘူး။ ဒယ်ဒီ ဟာကျွန်မရဲ့ မိခင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး တဲ့နောက် မှာ သူ့ မိရိုးဖလာကိုးကွယ်လာတဲ့ဘာသာကို စွန့်လွှတ်ပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲကို ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့ ခရစ်တော်ကို ကယ်တင်ပိုင်ရှင်အဖြစ် လက်ခံပြီး ကရင်ပြည်နယ် ကမမောင်းကျေးရွာ မှာ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာခံယူတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မလဲ မွေးဖွားလာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဖေဖေ ရဲ့ ယုံကြည်ခြင်းသက်တမ်းဟာ ကျွန်မရဲ့ အသက်နဲ့ အတူတူပါပဲ။

ဒယ်ဒီ ဟာအစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်လို့ တာဝန်ကျရာဒေသတွေမှာ တာဝန် သွားရောက်ထမ်းဆောင်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေဟာ အမေနဲ့ဘဲ အိမ်မှာနေခဲ့ ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဒယ်ဒီဟာ ကျွန်မတို့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ကျွန်မရဲ့အသွေးအသား ထဲမှာစွဲနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီဟာ တစ်ပါတ်တစ်ခါ (သို့) နှစ်ပါတ်တစ်ခါ အိမ်ကိုပြန်လာတိုင်း ရာသီပေါ်စားစရာတွေကို အိမ်မှာ စားလို့မကုန်နိုင်လောက် အောင်ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဒယ်ဒီကို ဘာလုပ်သလဲလို့ မေးရင် ဒယ်ဒီ ကကျန်းမာရေးပေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒယ်ဒီ ဟာသူတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကို ရှာဖွေကျွေးမွေးပြီး လူလားမြောက်အောင် ပညာတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လူ့အောက်တန်းမကျအောင်ထားခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ဒယ်ဒီရဲ့ မေတ္တာကို အရောင်ဆိုးခဲ့ပါတယ်။

ဒယ်ဒီဟာ ကျန်းမာရေးပေးဖြစ်လို့ သူ့တာဝန်ကျရာနေရာတွေမှာ လူမမာ တွေကို ဆေးဝါးကုသပေးရာမှာ အခကြေးငွေမယူခဲ့ဘူးဆိုတာ ယနေ့ထိတိုင်

ကျန်းမာရေးပေးလောကမှာ မေးကြည့်ရင် ရာနှုန်းပြည့်အာမခံကြမှာပဲ။ ဒယ်ဒီ ကိုကျွန်မက ဖလောရင့်နိုင်တင်ကေးဘွဲ့ ပေးလိုရင် ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီဟာ ကျွန်မတို့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရိုက်နှက်ဆုံးမမှု မပြုခဲ့ပါဘူး။ သူ့ဟာ စကားနဲ့နားဝင်အောင် အကျိုးအကြောင်းဆင်ခြေပေးပြီး ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။ ဒီလမ်းဟာကောင်းတယ်။ ဟိုလမ်းဟာမကောင်းဘူး။ ဒီနည်းကကောင်းတယ်။ ဟိုနည်းကမကောင်းဘူး။ ကြိုက်ရာရွေးတဲ့၊ ပညာရှိ ပီသစွာသွန်သင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ဟာ ကမ္ဘာ့အကြံပေးအရာရှိ အနေနဲ့ ကျွန်မခန့်အပ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျောင်းသားဘဝတုံးက သင်ခဲ့ဖူးတဲ့ “စားဝတ်နေရေး ငွေရှာပေး၊ ကျေးဇူးကြီးပေ တို့ဖေဖေ၊ ငယ်စဉ်ကာလ စည်းကမ်းပြု ဆုံးမခဲ့ပေ တို့ဖေဖေ။” ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို သတိရမိပါတယ်။ စားဝတ်နေရေးအပြင် ကျွန်မတို့ကို စည်းကမ်းနဲ့နေတတ်အောင် သွန်သင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေဟာ ညနေ ၆ နာရီကျော်ရင် အိမ်အပြင် ထွက်ခွင့်မရပါဘူး။ အိမ်အပြင်ထွက်ကစားလို့ ညနေ ၆ နာရီကျော်မှ ပြန်လာရင် ဒယ်ဒီ ကခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲဝင်ချင်ရင် အမေရဲ့ ဆုံးမမှုနဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ဆူပူမှုကိုခံပြီးမှဝင်ခွင့်ရပါတယ်။ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေတတ်အောင် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို သမီးအခုနားလည်ပါပြီ။ သားသမီးတွေကို စိတ်ဆိုးအောင် ဒယ်ဒီဟာ မလုပ်ခဲ့သလို ညဘက်အပြင်က ပြန်လာရင် စားစရာတွေဝယ်လာပြီး သားသမီးတစ်ယောက်စီကို နှိုးပြီးကျွေးပါတယ်။ အမေကစိတ်တိုလို့ ဆူပူရင်လဲ ဘာတစ်ခုခုမှမတုန်ပြန်ဘဲ သားသမီးတွေစားတာကို ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ပိတ် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒယ်ဒီ ခေါ်ရင် ကျွန်မဘယ်တော့မှ ဒယ်ဒီ ဆီမသွားခဲ့ပါဘူး။ ဒယ်ဒီက သမီး လို့ခေါ်ရင် ‘ငါ့ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့ သမီးတွေကိုခေါ်တာ’ ဘဲဆိုပြီးလျစ်လျူရှုခဲ့ပါတယ်။ ဒယ်ဒီက နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရင် သူ့တာဝန်ကျတဲ့ ဒေသတွေဆီ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကို ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကတော့ ဒယ်ဒီနောက်မလိုက်ဘဲ အမေရဲ့အမျိုးတွေရှိတဲ့ မော်လမြိုင်ကို သွားလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒယ်ဒီကပြောတယ်။ သမီးကျောင်းပိတ်ရင် မော်လမြိုင် လုံးဝမသွားရဘူး။ ဒယ်ဒီနောက်လိုက်ရမယ်တဲ့။ ဘယ်ရမလဲ မော်လမြိုင်က အဖွားဆီ စာရေးတိုင်လိုက်တာနဲ့ အဖွားရဲ့ တစ်ချက်လှူတဲ့အမိန့်နဲ့ ကျွန်မမော်လမြိုင်ကို သွားခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒယ်ဒီကို ဒီလိုလေးလုပ်လိုက်ရမှ ကျွန်မရင်ထဲကျေနပ်သွားတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မဟာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်တဲ့ မသန်မစွမ်းဘဝကိုရောက် သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်မဟာ လန့်ချိပြီး ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒယ်ဒီဟာ တစ်နေ့မှ မပျက်ကွက်ဘဲ ကျွန်မဆီလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက အားနာလို့ “ဒယ်ဒီရယ် မလာပါနဲ့၊ သမီး နေကောင်းပါတယ်” ဆိုတာတောင် နံနက်တစ်ခါ ညနေတစ်ခါ ထမင်းချိုင့် ပို့တဲ့အလုပ်ကို မညည်းမညူလုပ်ရင်း ကျွန်မကိုပြုခဲ့ပါတယ်။ ဆုတောင်းနည်းတွေ သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ စင်ကာပူမှာ ကျွန်မလာပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်တာ ဒယ်ဒီရဲ့ ပံ့ပိုးအားပေးမှုတွေ အများကြီးပါပါတယ်။ စိတ်ခါတ်မကျအောင် ဆေးပညာရှင်တွေ၊ လူမှုရေးရှင်တွေ၊ ဝိညာဉ်ရေးရှင်တွေ အမျိုးစုံနဲ့ အားပေးခဲ့သလို အင်္ဂလိပ်စကား ပြောကိုလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျွန်မကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာတော့ ဒယ်ဒီဟာ အမှုတော်ဆောင်လုပ်ငန်းမှာ သူတတ်တဲ့ဆေးပညာနဲ့ အချိန်ပြည့် ပါဝင် ဆက်ကပ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့တကွ ဖခင်များအားလုံးကို ၁၆-၆-၂၀၀၂ နေ့မှာကျရောက်တဲ့ ဖခင်များနေ့မှာ “ကျေးဇူးကြီးပေး၊ တို့ဖေဖေ” လို့ဂုဏ်ပြုပါရစေ။ ဒယ်ဒီရဲ့ မေတ္တာတွေဟာ ပြောလို့မကုန်နိုင်ပါဘူး။ နောက်များမှာအချိန်ရရင် ထပ်ပြီးဂုဏ်ပြုဖို့ ချန်ထားလိုက်ပါတယ်။

မလေး (ဂျူလိုင်)

ရာပြတ်ကင်းသော ဥယျာဉ်မှူး

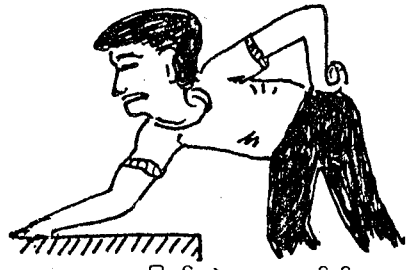
ချိုမြိန်တဲ့ မင်းရဲ့ အနမ်း
စာချုပ်နဲ့ မဖမ်းဖို့တော့ လိုမယ်။
တခါက ယုဒဂုဏ်ရတ်
သုံးဆယ်တန် နှုတ်ခမ်းနဲ့
ငါ့ ပါးကို လေလံတင်ခဲ့ဖူးတယ်။
သေခြင်းရဲ့ နိဒါန်း
အပြစ်ရဲ့ ကျော့ကွင်းအတွက်
အင်ထဲက ပန်းသီးကို လက်ညှိုးထိုးတတ်တဲ့
မင်းလေးကို ငါ့ရယ် ချစ်နေရဆဲ...
မင်းရဲ့ဆန္ဒ လောင်းရိပ် ကင်းစေဖို့
ရွေးချယ်ခွင့် တံခါးကို
တစ်ခြမ်းလေးတောင် ငါမစေ့ထားခဲ့ပါဘူး...

တချို့က စီးပွားရေး
တချို့က ဝါသနာ
တချို့က ဖက်ရှင်သဘော
ပန်းတွေကို စိုက်ကြပေမဲ့
အားလုံးဟာ ဥယျာဉ်မှူးမဟုတ်...
ရလဒ်ကို ပခါနမထား
တော်ဝင် သဇင်ကို ဆွတ်ကြင်သလို
ပိုးတိုးပန်းကိုလဲ ငါမြတ်နိုးတယ်...
တောင်ဝေး တစ်ချောင်းနဲ့
ငါ့သုံးတွေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မင်း
ရှိစု မဲ့စု အိမ်မွေးခြံပေါက်လေး
မြေခွေးစာ ဖြစ်သွားတဲ့နေ့က
အားလုံး မှားသွားကုန်ပြီတဲ့
ကြေကွဲစွာနဲ့ ငါ့ကိုကျော့ချင်း
တိတ်ဆိတ်စွာ ပေါက်ကွဲ
Why me? ဆိုတဲ့
သံသယ လေးညှို့ရှင်ရယ်
ဥပေက္ခာမြား ခ နေတဲ့ ငါ့နလုံးသား
စကားပေါက် ဖြစ်လောက်ရောပေါ့...

မဟာစေစားချက်ကို ကျော့ပွန်ခဲ့လည်း
နိနဲဝေမြို့ ပြာဘုံမဖြစ်တော့၊
ကြိမ်မီးအုံး ဒေါသနဲ့ ပြစ်တင်စောခဲ့တဲ့
ယောန လို မဖြစ်စေချင်ဘူးကွယ်...
နောက်ကျမှ လာသူကို
ရှေ့က မင်းနဲ့ရောပြီး
ဒေနာရီ တစ်ပြား ချီးမြှင့်မိတဲ့
ငါ့ရဲ့ ရက်ရောမှုဟာ
မင်း ဖြူစင်မှုကို အရောင်ဆိုးမိလို့လား...

တကယ်တော့ ငါဟာ
ပန်းချစ်တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးပါ
မင်း ဘယ်ပန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ရှိတဲ့နေရာမှာ မွေးစမ်းပါ။
ရနံ့ချင်း ပြိုင်တာ မင်းအလုပ်မဟုတ်
ရလဒ်ကို ကြေးညှိစရာမလို
ပင်ယ်မှာ နှမ်းရိလို့ ကြွေသက်သွားတဲ့ တစ်နေ့
မင်းရဲ့ ဝိညာဉ်ပန်း
ငါ့ရဲ့ နန်းပလ္လင်မှာ လန်းရွှင်စွာ
မွှေးထိုင်သင်း နေဖို့ဘဲ မဟုတ်လားကွာ...
ဝင်းမြင့်ဦး (၂၈-၄-၂၀၀၂)

ကိုယ်တော်ပြုသည့်အမှုများ

ပြောင်းလဲလာသော မိတ်ဆွေမှ တစ်ဦးက
တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား လူနာတစ်ယောက် အ
ကြောင်း ဖုန်းဖြင့်အသိပေးသည်။ ထိုသူမှာ မယုံကြည်
သူဖြစ်ပြီး ခါးမကြာခန နာသည်မှာ ၂နှစ်ခန့် ရှိကြောင်း၊
ဤနိုင်ငံတွင် တရားမဝင် နေထိုင်နေသည်မှာ ၅ နှစ်ခန့်
ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ခါးနာပြင်းထန်လွန်း သဖြင့်
အိမ်ပြန်လိုသောကြောင့် ပြန်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း
ဖြစ်သည်။ (ဆုတောင်းပေးရန်ပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။)
ထိုသူသည် ခရစ်တော် အကြောင်းကို
ကြားဖူးသူ ဖြစ်သော်လည်း ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါ။ ခရစ်
ယာန်ကို သာမန်ဘာသာတစ်ခု အဖြစ် သိထား
သော်လည်း ခရစ်တော်၏ တန်ခိုးကိုမသိပါ။ သူ့ခရီးစဉ်
အတွက်လိုအပ်သော ခရီးသွားစာအုပ်ကို စုံစမ်းနေခြင်း
သာဖြစ်သည်။ မကြာခင် ထိုသူအား ဖုန်းဖြင့် အဆက်
အသွယ်ရသည်။ ထိုသူက သူလိုအပ်သော အရာ
ရမရမေးသည်။ “ မင်းအခုလို မထိုင်နိုင်၊ မထနိုင်
ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုခရီးထွက်မလဲ၊
နေကောင်းမှ အောက်လမ်းက ပြန်ပါ ” ဟုပြော
လိုက်ရာ သူမနေနိုင်အောင် နာကြောင်း၊ ဆေးကုတာ

၂လရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ဆေးကုစု သူ့တွင်ရှိသော်လည်း
ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ကုသရမည်၊ ကျော့ချီးချစ်ဆီ
ဖောက်ရမည်ဟု ဆိုလာသောကြောင့် ဤနိုင်ငံတွင်
တရားမဝင် နေထိုင်သူ အနေနှင့် ဆေးရုံ
မည်သို့တက်မည်နည်း။

“မင်းကို ဆုတောင်းပေးချင်တယ်၊ မင်းရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပြန်လာရင် တွဲပြီး လိုက်ပို့နိုင်ပါ။”
ဟုပြောလိုက်ရာ သူ့အတွက် မလွယ်ကူကြောင်း
သူငယ်ချင်းများက ကူညီမှာ မဟုတ်ကြောင်း
ပြောသည်။ ဆုတောင်းခြင်း တန်ခိုးကို သိသူမဟုတ်
သောကြောင့် ထပ်မံခေါ်တော့ဘဲ ဖုန်းဖြင့် ဆုတောင်း
ပေးပြီး “နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် ကြာလျှင်
လမ်းထလျှောက်ပါ ” ဟုပြောလိုက်သည်။ ထိုသူမှာ
တစ်နေ့လုံး အိပ်ယာထဲတွင်နေရပြီး ညဦးချုပ်မှ
ပြန်လာသော သူငယ်ချင်းများ တွဲပို့မှသာ အပေါ့အပါး
သွားနိုင်သောသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “မင်း ကိုယ့်
ဘာသာ အိမ်သာသွားတက်ပါ” ဟု ဟုလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘုရားရှင်ထံ အသနားခံ
ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ဘုရားတန်ခိုးတော်ခံစားရ၍
နတ်ဆိုး၊ ဝိညာဉ်ဆိုး ချုပ်နှောင်မှုမှ လွတ်ရပါမည့်
အကြောင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။ မကြာပါ
အဖြေရပါသည်။

ညနေ ၆နာရီ၌ ဖုန်းမှတဆင့် ဆုတောင်း
ပေးခဲ့ပြီး ည ၇း၃၀ တွင် ထနိုင်၊ လှုပ်ရှားနိုင်ပြီဆို၏။
နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုသူသည် သူ့နေထိုင်ရာ
စင်ကာပူမြို့ အရှေ့အစွန်မှ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ
အနောက်စွန်ထိ တစ်ဦးတည်း အရောက်လာခဲ့ပါသည်။
တက္ကစီကားနှင့် လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာ
လမ်းလျှောက်နိုင်သဖြင့် ရပ်ကွက်ဈေးတွင်ဆင်းကာ
သစ်သီးများ လက်ဆွဲကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် အပြည့်
ဝယ်ယူဆွဲကိုင်လာနိုင်သည်အထိ အကောင်းပကတိ
ဖြစ်နေကြောင်းတွေ့ရ၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။
သူ့အားဝေငှသက်သေခံ၍ ဖတ်ရန်ဝိညာဉ်ရေးရာ
စာအုပ်များပေးလိုက်ပြီး မြို့ပတ်ရထားပေါ်တင်ကာ
ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ နောက်ရက်များတွင် ဖုန်းဖြင့်
သက်သေခံခဲ့ပြီး အသင်းတော်မှ လူငယ်များလဲ
သူ့အိမ်အထိသွား၍ သက်သေခံ ဝေငှနိုင်ခဲ့ပါသည်။

၅ ရက်ခန့်အကြာတွင် ခရီးကြမ်းမှတဆင့်
အိမ်ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ပြီး စင်ကာပူတွင် တရားမဝင်
နေထိုင်ရသော ဘဝ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါသည်။
သူ၏ဇာတိမှာ မော်လမြိုင် ဖြစ်သည်။ “ဤမျှ
တန်ခိုးကြီးသော ဘုရားကို သူ့သိပြီ၊ ထိုဘုရားကိုသာ
ကိုးကွယ်တော့မည်၊ ဟိုရောက်လျှင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ရှာ၍တက်မည်” ဟုဆိုသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း
အချိန်တိုလေး အတွင်းတွင် ခရစ်ယာန်အသက်တာ
နှင့်ပတ်သက်သော အရေးကြီးသည့် သင်ခန်းစာများကို
အရေးပေါ်ဝေငှခဲ့ရပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် အနန္တတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူ၏။ အံ့ဘွယ်အမှု ပြုနိုင်ခြင်းမှာ မဆန်းပါ။
ရဲရင့်သော ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ရဲရင့်စွာ ဝေငှနိုင်ရန်
အရေးကြီးသည်။ တန်ခိုးတော်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံလျှင်
နိမိတ်လက္ခဏာကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဝန်းဝန်းမြင့် (စင်ကာပူ)

မည်သူမဆို စာမူများ ရေးသားပေးဖို့ နိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံရေး၊ လူမျိုးရေး၊ ဂိုဏ်းဂဏနှင့် ဗြစ္စန်းပါတီသက်သော စာမူများကို လုံးဝလက်မခံပါ။) ရောက်ရှိလာသော စာမူများအား အလျဉ်းသင့်သလို အလှည့်ကျ ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗေဗေ

ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ဗေဗေကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ဗေဗေ ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးဖခင်လို ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ဗေဗေဟာ မေမေနဲ့ အထက်တန်းကျောင်း သားဘဝမှာ ချစ်ကူမိတ်ဆွတ်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဗေဗေဟာ မေမေတို့ထက်ဆင်းရဲပြီး ပညာရေးမှာလည်း နိမ့်ကျပါတယ်။ ဗေဗေဟာ လူငယ်ဘဝမှာတုံးက မူယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲပြီး ဆိုးပေတော့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဗေဗေကို မေမေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက မကြည့်ဖြူခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဗေဗေဟာ တခြားလူတွေနဲ့မတူဘဲ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ကတိပေးရင် ကတိတည်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သစ္စာစောင့်ပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဗေဗေနဲ့ မေမေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သိပ်ချစ်ကြပါတယ်။ ဘဝကို မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် သူညီ ကစားပြီး အတူတူ ရုန်းကန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဗေဗေဟာ 'အလုပ်ဟုသမျှ၊ ဂုဏ်ရှိစွာ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ရရာ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေဟာလည်း ဗေဗေကို အားပေးရင်း ပညာရေးတစ်ဖက်၊ သားသမီးတစ်ဖက်နဲ့ တွဲဖက်မှုလတန်း ကျောင်းဆရာမ လုပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဗေဗေနဲ့မေမေ အိမ်ထောင် ပြုပြီး ၅နှစ်လောက်မှာ မေမေလဲဘွဲ့ရပြီး အစိုးရ ကျောင်းဆရာမဖြစ်သွားပါတယ်။ ဗေဗေဟာ ဇွဲမလျော့ တန်း ကြိုးစားခဲ့တာကြောင့် လုပ်ငန်းများ အောင်မြင် လာပါတယ်။

ဗေဗေဟာ ပျင်းရိခြင်းလုံးဝမရှိဘဲ အလုပ်ကို မနားမနေစူးစမ်းရှာဖွေရင်း လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတဲ့ ခင်ပွန်းကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ဗေဗေ ဟာ မိသားစုအတွက် ငွေကြေးရှာဖွေ ပေးရုံ တင်မကပါဘူး။ ဘုရားသခင်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေ တတ်အောင် အမြဲသွန်သင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗေဗေဟာ ဘုရားသခင်ကို အမြဲဦးထိပ်ထားတဲ့ ဖခင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ဗေဗေရဲ့ သွန်သင်မှုကြောင့် အိမ်မှာ နံနက်ဝတ်ပြုစည်းဝေးခြင်း၊ ညဝတ်ပြုခြင်းများကို နေ့တိုင်းပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဝတ်ပြုခြင်းမှာတစ်ယောက်ချင်း ဦးဆောင်တတ်အောင် ကျမ်းစာဖတ်ခြင်း၊ ကျမ်းဖိုင် အလွတ်ရွတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေ

နေ့တိုင်း မိသားစုအတူတူ ဘုရားကျောင်းသွား၍ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းကိုလည်း ဗေဗေနှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်။ အသင်းတော်မှာလည်း ဗေဗေ အမြဲပါဝင်ဆက်ကပ် ခဲ့ပါတယ်။

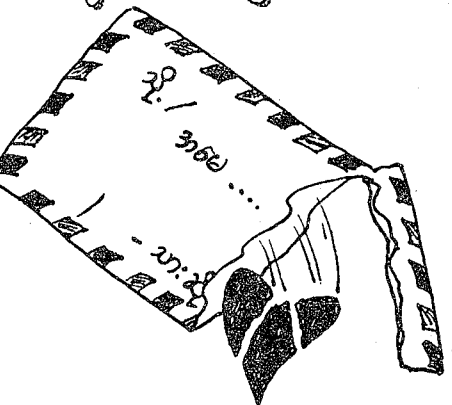
ဗေဗေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အထူးခံစားနေရပါတယ်။ သူ့လူငယ်ဘဝတုံးက သူ့ကို လူဆိုး၊ လူပေတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ခဲ့။ သိခဲ့ဖူးတဲ့ သူတွေဟာ ခုချိန်မှာ သူ့ကို အရမ်းချီးမွမ်းနေကြပါပြီ။ ဗေဗေကိုလည်း အရမ်းချစ်ခင်အားကိုးနေကြပါတယ်။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး မိသားစု သားသမီးများ ဘဝရှေ့ရေး မျက်နှာမငယ် ရအောင် အနှံ့တာခံပြီးချစ်တဲ့သူ၊ ဘုရား သခင်ကို ဦးထိပ်ထားပြီး ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ ယုံကြည်ခြင်း ခိုင်မြဲသူဟာ ဗေဗေဘဲဖြစ်ပါတယ်။

ခုချိန်မှာတော့ ဗေဗေဟာ လောကီလုပ်ငန်း များကို မလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ ဘုရားသခင်အတွက် အချိန်ပြည့် ဆက်ကပ်နေသူ ဓမ္မအမှုတော်ဆောင် သင်းအုပ်ဆရာတစ်ပါး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့သားသမီးတွေ အားလုံးလည်း အရွယ်ရောက်နေကြပါပြီ။ ခုချိန်ဆိုရင် ကျေးဇူးရှင် ဗေဗေနဲ့ မေမေကို ကျေးဇူးဆပ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဗေဗေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ နို့ရည်စက်၊ ချွေးချည်စက်၊ အနှံ့တာခံ မေတ္တာများအတွက် ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေပါတယ်လေ။

ဝေးတစ်နေရာ ပုသိမ်မြို့ထဲမှာ ရှိသော ကျေးဇူးရှင် ဗေဗေနှင့် မေမေကို 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ စင်ကာပူနိုင်ငံမှ သမီးက ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သ လိုက်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဗေဗေ၊ မေမေနှင့်အတူ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ အနှံ့တာခံ မေတ္တာပိုင်ရှင် ဖခင်များအားလုံးကိုလည်း HAPPY FATHER'S DAY လို့ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါတယ်။

[နော်ဖြူဝင်းထိုက်ဦး]

အိမ်ထဲမှာပွင့်ပေး(၀)

အမေ နေကောင်းတယ်နော်၊ အမေကို သား သတိရမိတဲ့အချိန် ရောက်လာပြန်ပြီလေ။ နှစ်ဟောင်း ကုန်လို့ နှစ်သစ်ကိုပြောင်ဖို့ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အစိုအခဲလို ထူချေဖျောက်ဖျက်လို့ မရ နိုင်တဲ့ ခံစားချက်ကတော့ ရှိနေတုံးဘဲ။ မေလကို

ရောက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဒီအစိုအခဲကြီးက လှုပ်ရှားပြီးနာကျင်နေတယ် အမေရယ်။ နောက်ပြီး ဘုရားကျောင်းကိုလဲ မသွားချင်ဘူး။ မိခင်များနေ့ ရောက်ရင် ဘုရားကျောင်းမှာ လူတွေက မိခင်တွေကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်တွေပေးပြီး ဂုဏ်ပြုကြလိမ့်အံ့မယ်။ အမေများအတွက် ဂုဏ်ပြု သီချင်းတွေ ဆိုကြလိမ့်အံ့မယ်။ သူတို့တွေပျော်နေ ကြတယ်အမေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မိခင် များနေ့ကို မရှိစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မိခင် အကြောင်းမပြောနဲ့။ မိခင်နဲ့ စပ်ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေ မဆို နဲ့လို့တောင်ပြောလိုက်ချင်တယ်။

ကျွန်တော် ဒီလိုရေးတာ လွန်သွားလား အမေ၊ မှားသွားလားအမေ၊ အမေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ အမေ့ဝမ်းကြာတိုက်ထဲက မွေးဖွား သန့်စင်လာတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး အမေ့ရင်ခွင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတယ်။ လူလားမမြောက်ခင် ကတည်းက ဆိုပါတော့အမေရယ်။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းတွေပြီး ပျော်နေရမဲ့အရွယ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ နို့ဖူး တစ်လုံးနဲ့ နှစ်သိမ့်ခဲ့ရတယ်။ အမေ့နို့ရည်နဲ့ ခွန်အား ယူရမဲ့အရွယ်မှာ ထမင်းရည်ကျနဲ့ အသက်ဆက် ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဒါတွေကို ပြန်တေးရင် ကျွန်တော် ရင်နာတယ်အမေ။ ဝမ်းနည်းမိတယ်။ လူလားမြောက် တဲ့အရွယ်ရောက်တော့ ဘဝလမ်း ကြမ်းကြမ်းကို လျှောက်လှမ်းဖြတ်သန်ခဲ့ရတယ်။ သောကဆရာတော် ကိုလည်း အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိခင်များနေ့ကို မရှိစေချင်တာ ကျွန်တော် လွန်သွားလား။ မှားသွားလား။ အမေက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မြင်မှာဘဲနော်၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ပါ အမေ။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ ... နော် အမေ။ အမေ့ရင်ခွင်ရဲ့ အရသာကို မသိလိုက်ရတဲ့ အမေ့သား၊ အမေ့ရဲ့ အပြုအမူ အယုအယတွေကို မခံစားလိုက်ရတဲ့ သားမို့ မိခင်များနေ့ကို အလိုမရှိ ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက် မယ်နော်၊ အမေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘူး။ စိတ် မနာရဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးနဲ့ မခံစား နိုင်တော့လို့ မိခင်များနေ့ကို မရှိချင်ခဲ့တာပါ။ နာကျင်မှုတွေ အား လုံးကို ကျွန်တော်မေ့လိုက်ချင်ပြီ အမေ၊ 'ခလုတ်ထိမှ အမိတ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း ငုက္ခကြုံ၊ ယှဉ်မနိုင်တော့မှ အမေ့ကို သတိရမိပါတယ်။ တမေးလောက် အိပ်စက်ခဲ့ရတဲ့ အမေ့ရဲ့အိမ်ကို သတိရမိတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်က အိမ်နဲ့ဝေးလဲ ခေါင်သီတဲ့နေရာကို ရောက်နေလို့ပေါ့။ 'ချစ်သူရင်ခွင်' 'ရင်ခွင်နန်းတော်' 'နွေရင်ခွင်' ... အိုဗျာ ရင်ခွင်တကာတွေထဲက အနှေးအတွေးဆုံးဟာ အမေ့ရင်ခွင် ပါလို့ပြောကြတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော် ထောက်ခံရတော့မယ် အမေ။

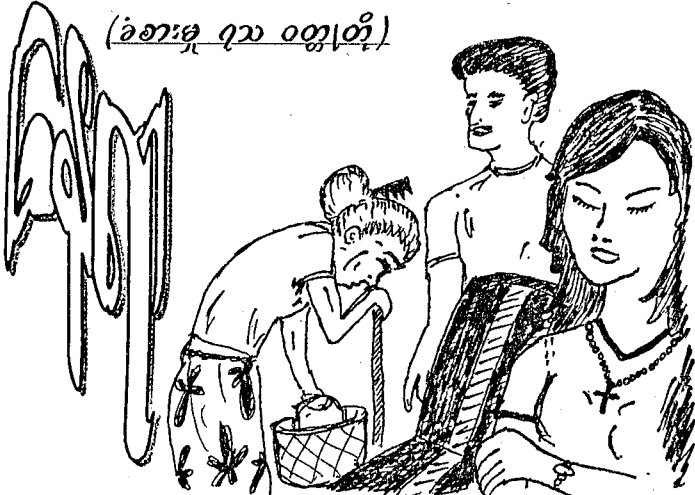
အမေ့ ကို ကျွန်တော် ခံပြောတုံးက အမေ မျက်ရည်ကျဖူးတယ်နော်၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါအမေ၊ သား နောင်တရပြီပို့ အမေ့ရဲ့ ငုက္ခအိုးလေးကို ခွင့်လွှတ် ပါတော့နော်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို ကိုးလလွယ်ပြီး ဆယ်လဖွားခဲ့တဲ့ ငုက္ခတွေကို ပြန်တေးမိတဲ့ အခါတိုင်း သားတော်မောင် မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရပါတယ် အမေ၊ အသက်နဲ့ ရင်ပြေး ကျွန်တော့်ကိုမွေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို

အမေ့သား စဉ်းစားတိုင်း တချိန်ကအမြင်ဆိုး အမြင်ရိုင်း တွေအတွက် ဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ်။ အခု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မရှိလို့ဖူးတဲ့ အမေ့အရိပ်၊ မတိုးပေးဖူးတဲ့ အမေ့ရဲ့ ရင်ခွင်၊ မထိတွေ့ဖူးတဲ့ အမေ့ရဲ့ အနမ်းတွေကို ပြန်ရချင်တယ်။ ပြန်လိုချင်တယ်။ အမေ့ ကျွန်တော့်ကို လူ့လောကကြီးထဲ ရောက်အောင် မွေးထုတ်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးအကြွေးတွေ အတွက် ကြွေးဟောင်းဆပ်ခွင့် ပြုပါအမေ။

အမေ့ရဲ့ မေတ္တာစံအိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ပျော်နေချင်တယ်။ ဆရာကြီး ဦးသုခ ရဲ့ “ အမေဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိအောက်မှာ ဘာဘဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ အမေဟာ အမေပါဘဲ ” ဆိုတဲ့ အမှာစကား တစ်ချို့က ကျွန်တော့်နားထဲက မထွက်ဘူး အမေ။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် အမေ့ကို စော်ကားတဲ့ အတွေးတွေ ဘယ်တော့မှ မတွေးတော့ပါဘူး အမေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ မိခင်များနေ့က စပြီး မခိုလှုံဖူးတဲ့ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာရိပ်။

ခွဲနှဲပြီး မတိုးပေးဖူးတဲ့ အမေ့ရင်ခွင်ဆီကို ကြွေးဟောင်း တွေ ဆပ်ဖို့အတွက် အမေ့ရဲ့ ဒုက္ခအိုးလေးဖြစ်တဲ့ လမ်းပေါ်က လူဆိုး လူပေလေး လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါပြီ အမေ ။ ။
အမေ့ ချစ်တဲ့ သားဆိုး
[ဇော်နင်းပန်း]

(ခဲစားမှု ဂုဏ် ဝတ္တုတို)

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးအဖွားရယ်။ အသက်ကြီးသူကို ဖေးမ ကူညီပြီး ရိုသေရမှာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပါ” တဲ့။ ကောင်းရော ... လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင် အရုပ်လေးကို မသိမသာ အင်္ကျီထဲပြန်ထည့်ရင်း ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ထဲက ခရစ်တော်ရဲ့ ရုပ်ပုံသာ စကားပြောတတ်ခဲ့ပြီး “မင်း ဒီနေ့ဘာလုပ်ခဲ့လဲ” လို့မေးခဲ့ရင် ကျွန်မရက်လို့တောင် သေလိုက်မိမလားဘဲ။ ဒီနေ့ ခရစ်ယာန်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ‘ခရစ်တော်ရယ် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ’ လို့တောင်းပန်ရင်း နောက်တစ်ခါ လိုအပ်ရင် နေရာပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိပြီလားလို့ ခဲစားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မလို မဖြစ်မိကြစေနဲ့နော်။ **မလေး [ဂျူလိုင်]**

ကျစ်ညာဉ် အဘယ်လမ်းသို့ -

ကျွန်မက ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ပေါ့။ ခရစ်ယာန်မှ မွေးကတည်းက လုံးဝ ရေမရောတဲ့ ခရစ်ယာန်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကလည်း ခရစ်ယာန်လေ။ ဒီတော့ အလိုလိုနေရင်း ကျွန်မလည်း ခရစ်ယာန်ပေါ့နော်။ ခရစ်ယာန်ဆိုတော့ တစ်ချို့ကပြောကြတယ်။ သည်ဆီနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တော်တော်။ စိတ်ကောင်းရှိတယ်တဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့ ခရစ်ယာန် တရားတော် ကလဲ ဒီလိုဘဲ သွန်သင်တယ်လေ။

ကျွန်မ ခရစ်ယာန်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လူတွေကို ကျွန်မက သိပ်သိစေချင်တာပေါ့။ ဒီတော့ ရွှေဆွဲကြိုးမှာ ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ အရုပ်လေး ချိတ်ဆွဲပြီး သူများအလွယ်တကူ မြင်နိုင်အောင် အင်္ကျီအပြင်မှာတောင် ထုတ်ဆွဲ ထားလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မက ခရစ်ယာန်ဖြစ်ရတာကို သိပ်ပြီးဂုဏ်ယူ တတ်တာလေ။ ကြားတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

ခရစ်ယာန်ဆိုတဲ့ ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကျွန်မ ... တစ်နေ့ အလုပ်က အပြန်မှာ လိုင်ကားတစ်စီးကို စီးလာခဲ့တယ်။ လိုင်ကားဆိုတဲ့အတိုင်း ကားပေါ်ကို လူတွေ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်နဲ့ လှည့်တက်စီးကြတာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ဂိတ်စကတည်းက စီးလာတဲ့သူဆိုတော့ ထိုင်စရာနေရာ ကောင်းကောင်းကို လေဝင်လေထွက် ကောင်းတဲ့ ပြုတင်းပေါက်နားမှာ ရထားတယ်လေ။ ဒီတော့ လိုင်းကားစီးရတာ ‘ဇိမ်’ ပေါ့။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားကရပ်လိုက်၊ လူတွေကလည်း ကျပ်သပ်ပြီး တိုးတက်လိုက်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတုံးမှာ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေတဲ့ အဖွားကြီးနဲ့ လူမမယ် မြေးမလေးတစ်ယောက် လူကြားထဲမှာ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ် တစ်မျိုးနဲ့ “အဆင်မပြေတဲ့ ဘဝများ၊ ကားကကျပ်၊ လူကတိုး၊ အသက်ကကြီး၊ လက်ထဲကပစ္စည်းကလဲလေးလိုက်တာ” လို့ ခိုညည်းသလို ညည်းနေတာပေါ့။

ဒါကိုမြင်ပေမဲ့ ကျွန်မ မျက်စိမှိတ် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကားစီးလာ လိုက်တာ အဖွားကြီးရဲ့ အသံစာစာက ကျွန်မရဲ့ မသိစိတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သလို ခဲစားလိုက်ရတယ်။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကလေးရယ်၊ အဖွားက အသက်ကြီးလာတော့၊ မြေးမလေးက အဖော်အနေနဲ့ အဖွားကို အကူအညီပေးတာလေ၊ ဒါနဲ့ ကလေးက ခရစ်ယာန်လား” တဲ့။ ကျွန်မရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လောကကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားသလို ခဲစားလိုက်ရတယ်။ အဖွားအိုကို ထိုင်စရာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်တဲ့ လူငယ်က သူ့ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်ကြောင်း ရှင်းမပြုပါဘူး။

တနင်္ဂနွေနေ့
တိုးဝင်မိမ္မာန် လုပ်ဆောင်ပါဝင် နာယူတရား
ကြည်နူးဝမ်းမြောက် ပြည်ဝစီညာဉ် ငါပျော်မွေ့ခဲ့
တနင်္လာနေ့ မှ
စိတ်၏စေရာ လွှင့်မျောလုပ်ဆောင် လောကနောက်လိုက်
ဝမ်းနည်းပူဆွေး မပြည်ဆန္ဒ ငါရနန်းကန်ခဲ့
မှားယွင်းလျှောက်လှမ်း ငါ့အသက်တာ ဆင်ခြင်ကြည်တော့
မှားမှန်းသိလျက် နိုင်မာလည်ပင်း
တနင်္လာနေ့ မှ စနေ တိုင်အောင်
ဆန့်ကျင်တရား အတ္တနောက်လိုက် ဇာတိအကြိုက်
ကျင်လည်ရင်းနဲ့ စိတ်နလုံးမပါ လျှာဖျားဖြင့်သာ
ရူးထောက်ခြင်းဖြင့် (ငါ) ထုတ်ယူအမြတ် ခရစ်တော်ရဲ့
“ခွင့်လွှတ်ခြင်း” ကို . . . . .
ငြင်းပယ်အကျင့် ဘုရားမကြောက် လူကိုကြောက်လျက်
နှုတ်က ဘုရား မှားယွင်းလက်က ကျယ်လောင်ဆုတောင်း
ခေတ်သစ် ဖာရိရှုလော၊ ဖော်ဒန်ကျမ်းတတ် ပုဂ္ဂိုလ်လော၊
မသိတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ (ငါ) မျှော်လင့်နေဆဲ ခရစ်တော်ရဲ့ .
“ကယ်တင်ခြင်း” ကို . . . . .
လူသာ ညာလို ရှုမည်၊ သိမြင်အလုံးစုံ စီရင်ပိုင်သူ
ရှေ့တော်မှောက်၌ (ငါ) ခန္ဓာကိုယ်ကြွ နောက်ဆုံးနေ့မှာ
ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ် အဘယ်နေရာသို့ လှမ်းမည်နည်း ?
အပါယ်ငရဲလား ? ကောင်းကင်ဘုံလား ?

* JORDAN *